

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010466
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3818010466.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému M. B., nar. X.XX.XXXX v K., trvale bytom J. C., F. XXX/XXX, okres Prievidza, trestne stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 18. augusta 2021, prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza a poškodenej J. B. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/91/2018 zo dňa 18. januára 2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietajú, pretože nie je dôvodné.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. sa odvolanie poškodenej zamietajú, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/91/2018 zo dňa 18. januára 2021 bol obžalovaný M. B. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený pod obžaloby Okresného prokurátora v Prievidzi sp. zn. 2Pv 284/2018 pre skutok, obžalobou právne posúdený ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, ktorého s mal dopustiť tak, že dňa 12. mája 2018 v čase o 22:00 hodine na terase rodinného domu v J. C. na ulici X. apríla číslo XXX/XXX, po predchádzajúcej hádke s jeho manželkou - poškodenu J. B., po tom, čo poškodenú J. B. hanlivo poslal preč, mu ona nadala, že je psychopat a obliala ho 0,05 l pohárikom vodky, ktorú obžalovaný pil, sa obžalovaný postavil, pristúpil k poškodenej a oboma rukami ju chytil okolo krku, začal ju škrtiť a silno tlačiť k zemi tak, že plastová stolička, na ktorej poškodená sedela sa zlomila a spadli obaja na zem, pričom obžalovaný poškodenú stále škrtil oboma rukami a pri tom sa jej dvakrát po sebe vyhrážal, že ju zabije a že si odsedí dva a pol roka a je mu to jedno a ďalej jej hanlivo nadával, čo trvalo cca 5 minút, po čom chcela poškodená J. B. zavolať Políciu, no obžalovaný jej zobral jej mobilný telefón a tento odhodil, no nepoškodil ho, čím svojím konaním spôsobil poškodenej J. B. hematóm veľkosti 2 centimetre x 3 centimetre v retroaurikulárnej oblasti vpravo, v hornej ventrážnej časti krku obojstranne, výraznejšie vpravo a exkoriácie (odreniny kože), ktoré si vyžiadalo ošetrenie v Nemocnici s poliklinikou v Bojniciach a toto jeho konanie vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie poškodenej J. B..

Citovaný rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Odvolanie proti rozsudku podala aj poškodená.

Prokurátor odvolanie dodatočne písomne odôvodnil nasledovne:

„V trestnej veci obžalovaného M. B., nar. XX. X O. XXXX v K., trvale bytom 4. apríla XXX/XX J. C., trestne stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona odôvodňujem odvolanie,

podané v neprospech obžalovaného do zápisnice na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18. 01. 2021 proti výroku o oslobodení spod obžaloby rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/91/2018 zo dňa 18.01.2021 nasledovne:

Dňa 17. 07. 2018 bola Okresnému súdu Prievidza podaná obžaloba pod sp. zn. 2Pv 284/18/3307-37 na obžalovaného M. B., t. č. v procesnom postavení obvineného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 12.05.2018 v čase o 22:00 hod. na terase rodinného domu v J. C., G.. Q. XXX/XXX po predchádzajúcej hádke s jeho manželkou - poškodenou J. B. po tom, čo poškodenú J. B. hanlivo poslal preč, mu ona nadala, že je psychopat a obliala ho 0,05 l pohárom vodky, ktorú obvinený pil, sa obvinený postavil, pristúpil k poškodenej a oboma rukami ju chytil okolo krku, začal ju škrtiť a silno tlačiť k zemi tak, že plastová stolička, na ktorej poškodená sedela sa zlomila a spadli obaja na zem, pričom obvinený poškodenú stále škrtil oboma rukami a pritom sa jej dva krát po sebe vyhrážal, že ju zabije, a že si odsedí dva a pol roka a je mu to jedno a ďalej jej hanlivo nadával, čo trvalo približne 5 minút, po čom chcela poškodená J. B. zavolať políciu, no obvinený jej zobral mobilný telefón a tento odhodil no nepoškodil ho, čím svojim konaním spôsobil poškodenej J. B. zranenia, konkrétne: hematóm veľkosti 2 cm x 3 cm v retroaurikulárnej oblasti vpravo, v hornej ventrálnej časti krku obojstranne, výraznejšie vpravo a exkoriácie (odreniny kože), ktoré si vyžiadali ošetrovanie v NsP v Bojniciach a toto jeho konanie vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie poškodenej J.

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/91/2018-286 zo dňa 05.03.2019 bol obžalovaný M. B. uznaný vinným v zmysle podanej obžaloby z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 a § 56 ods. 1 a 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 400 (štyristo) Eur, s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu bol pre prípad zmarenia uloženého peňažného trestu stanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Uvedený rozsudok bol na základe odvolania obžalovaného M. B. uznesením Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 3To/30/2019-387 zo dňa 26.11.2020 podľa § 321 ods. 1 písm. b) a ods. 3 Trestného poriadku v celom rozsahu zrušený, pričom vec bola podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátená Okresnému súdu Prievidza, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd Trenčín v odôvodnení svojho uznesenia poukázal predovšetkým na skutočnosť, že Okresný súd Prievidza v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku zmenil slová skutkovej obžaloby bez uvedenia konkrétneho dôvodu, nevysporiadal sa z rozporom, ktoré vyplynuli z obsahu vykonaných dôkazov, najmä rozporu medzi výpoveďou poškodenej J. B. a svedka Q. J. a taktiež sa vôbec nezaoberal rozporom medzi poškodenou opisovaným mechanizmom vzniku zranení, uvedených v skutkovej vete rozsudku a závermi v odbornom vyjadrení a výpovedi znalca M.. O. W..

S ohľadom na § 322 ods. 1 Trestného poriadku, preto Krajský súd Trenčín následne uviedol, že po vrátení veci bude úlohou Okresného súdu v potrebnom rozsahu znovu prejednať vec so zameraním na odstránenie uvedených nejasností, pričom bude potrebné vysporiadať sa aj s ostatnými námietkami uvedenými v podaných odvolaniach a aj s písomnými podaniami poškodenej v spise, vrátane aj tých podaní, v ktorých popierala pravdivosť svojich tvrdení vo svedeckej výpovedi, za účelom čoho bude nevyhnutné oboznámiť obsah týchto podaní ako listinných dôkazov.

Po novom prejednaní veci bol následne obžalovaný M. B. napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T/91/2018 zo dňa 18.01.2021 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby sp. zn. 2Pv 531/19/3307-30 pretože skutok pre ktorý bol obžalovaný stíhaný nie je trestným činom.

Súd napadnutý výrok o oslobodení odôvodnil tým, že po zhodnotení dôkazov jednotlivo tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne, viazaný názorom krajského súdu, vzhľadom na výpoveď obžalovaného z prípravného konania, z výpovede poškodenej z prípravného konania, z prečítaných výpovedí svedkov Q. J. a M. B. z prípravného konania, z výpovede znalca M.. O. W. na hlavnom pojednávaní a z listinných dôkazov mal za preukázané, že dňa 12.05.2018 v čase okolo 22:00 hod. medzi obžalovaným M. B. a poškodenou J. B. došlo k slovnému konfliktu v rodinnom dome, a to na terase ohľadne rozvodu manželstva.

Súd sa v predmetnej veci musel zaoberať tým, že sú tu dve tvrdenia, a to jednak obžalovaného B. o tom, že on fyzicky nenapadol poškodenú, a že sa jej nevyhrážal, a jednak tvrdenie poškodenej B. o tom, že obžalovaný ju škrtil a vyhrážal sa jej zabitím. Obžalovaný Jánoška vo svojej výpovedi v prípravnom konaní jednoznačne poprel, že by poškodenú fyzicky napadol, resp., že by sa jej vyhrážal zabitím.

Na druhej strane z prehratej výpovede poškodenej B. z prípravného konania vyplýva, že ju obžalovaný na terase domu chytil oboma rukami pod krkom a škrtil ju, pričom sa jej viackrát vyhrážal zabitím, a že obžalovaný ju prestal škrtiť až po tom, čo na terasu prišiel jej syn Q. J., pričom po škrtení jej zostali zranenia na krku.

Tvrdenia poškodenej B., že obžalovaný ju škrtil na terase sú v rozpore s prečítanou výpoveďou svedka Q. J. z prípravného konania v ktorej tento svedok uviedol, že bol vo svojej izbe, počul krik a preto zišiel na terasu, kde videl ako poškodená beží z terasy na schody a za ňou bežal obžalovaný, ktorý bol nahnevany a raz jej povedal, že ju zabije, pričom svedok výslovne poprel tvrdenia poškodenej, že obžalovaný ju prestal škrtiť až potom, čo vyšiel na terasu z obývačky.

Z výpovede znalca M. O. W. na hlavnom pojednávaní jednoznačne vyplýva, že zranenia, ktoré poškodená utrpela nevznikli škrtením, ale znalec uviedol, že zranenia poškodenej vznikli tupým predmetom, pričom nevedel uviesť o aký predmet išlo, teda tvrdenie poškodenej o tom, že ju mal obžalovaný škrtiť mal súd vylúčené výpoveďou znalca.

Súd ďalej poukázal na výpoveď obžalovaného, ktorý uviedol, že keď poškodená v čase hádky chcela vstať, tak sa jej zlomila plastová stolička a poškodená spadla na zem, súd teda poukázal na to, že poškodenej mohli vzniknúť zranenia aj pádom na tvrdý predmet, tak ako to uviedol znalec.

Taktiež poukázal aj na tú skutočnosť, že z výpovede svedka M. B. z prípravného konania vyplýva, že na miesto prišiel po uvedenom incidente a na poškodenej nebolo vidieť, že má obavu z obžalovaného, poškodená sa počas jeho pobytu v rodinnom dome zdržovala v prítomnosti obžalovaného a nebolo vidieť, že má z neho strach.

Následne súd poukázal aj na tú skutočnosť, že poškodená jednak v prípravnom konaní, ako aj následne v priebehu odvolacieho konania sama žiadala zrušiť obmedzenia, ktoré boli obžalovanému súdom uložené pri nahradení väzby, čomu bolo aj vyhovené, teda nemohla mať obavy z obžalovaného a v neposlednom rade osoba, ktorá má strach z určitej osoby nemôže s takouto osobou stráviť dovolenku v zahraničí, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania.

Súd mal teda vykonaným dokazovaním za preukázané, že medzi obžalovaným a poškodenu došlo k manželskej hádke ohľadne prebiehajúceho rozvodového konania, pričom medzi nimi došlo aj k slovnému konfliktu.

Naopak nemal za jednoznačne preukázané, že by obžalovaný fyzicky napadol poškodenú a túto škrtil, resp., že by sa jej vyhrážal zabitím, čo by u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život, t. j. že by konanie obžalovaného tak po stránke subjektívnej, ako aj objektívnej naplňovali znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a), b) Trestného zákona.

Súd však skúmal či konaním obžalovaného nedošlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, avšak vykonaným dokazovaním súd nedospel k takémuto záveru, pretože podľa názoru súdu obžalovaný nenaplnil ani znaky pre uznanie priestupku, pretože podľa názoru súdu v danom čase išlo len o bežnú manželskú hádku, teda spor dvoch jedincov, ktorí sú v rozvode konaní.

Záverom teda súd uviedol, že nemal preukázané, že by obžalovaný naplnil znaky prečinu podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, tak po stránke subjektívnej ako i objektívnej a taktiež podľa názoru súdu nedošlo ani k naplneniu znakov priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a preto súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože skutok pre ktorý bol obžalovaný stíhaný nie je trestným činom.

S odvolaním napadnutým výrokom rozsudku si dovoľím nesúhlasiť a tento výrok považujem za rozporný predovšetkým s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku ako aj s ustanovením § 2 ods. 12

Trestného poriadku. Rovnako považujem tento výrok za rozporný z právnym názorom Krajského súdu Trenčín uvedeným v odôvodnení uvedeného uznesenia 3To/30/2019-387 zo dňa 26.11.2020, ktorým uložil Okresnému súdu Prievidza opätovné prejednanie a rozhodnutie danej veci s tým, že z jeho strany bude potrebné predovšetkým odstránenie nejasností, ktoré vyplynuli najmä z rozporu medzi výpoveďou poškodenej J. B. a svedka Q. J. a taktiež rozporom medzi poškodenou opisovaným mechanizmom vzniku zranení, uvedených v skutkovej vete rozsudku a závermi v odbornom vyjadrení a výpovedi znalca M.. O. W..

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku „orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku „ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.“

V zmysle vyššie citovaných ustanovení preto považujem za potrebné predovšetkým poukázať na skutočnosť, že prvostupňový súd síce pri svojom odvolaní napadnutom rozhodnutí vykonal dostupné dokazovanie, avšak pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne, v snahe odstrániť nejasnosti, ktoré mu boli vytknuté Krajským súdom Trenčín. Súd totiž tieto dôkazy podľa môjho názoru vyhodnotil nesprávne, nakoľko nepostupoval v zmysle zásady uvedenej v citovanom § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Dôkazný postup je totiž potrebné vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Táto požiadavka vyplýva práve z citovaného ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku. V zmysle tohto ustanovenia je potrebné vyložiť, ktoré skutočnosti vzal súd pri svojom rozhodnutí za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov (najmä ak si vzájomne odporujú). Z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal z obhajobným tvrdením obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posúdil ním zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení trestného zákona v otázke viny a trestu (ako to vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/20/2010).

Niet sporu o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Vykonané dôkazy totiž súd prvého stupňa v danom prípade vyhodnotil podľa môjho názoru značne jednostranne, a to v prospech obžalovaného.

V prvom rade súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že sa v predmetnej veci musel zaoberať tým, že sú tu dve tvrdenia, a to jednak obžalovaného B. o tom, že on fyzicky nenapadol poškodenú, a že sa jej nevyhrážal, a jednak tvrdenie poškodenej B. o tom, že obžalovaný ju škrtil a vyhrážal sa jej zabitím. Tvrdenie poškodenej B. však súd považoval za vyvrátené svedeckými výpoveďami svedkov Q. J. a M. B., ako aj výpoveďou znalca M.. O. W. a závermi, ktoré vyplynuli z jeho odborného vyjadrenia o mechanizme vzniku zranení utrpených poškodenou.

Uvedené tvrdenie považujem za nedôvodné a podľa môjho názoru svedčí práve o skutočnosti, že súd vyhodnotil už spomínané rozpory súvisiace z výpoveďou poškodenej len z hľadiska, ktoré je v prospech obžalovaného a navyše sa nekriticky stotožnil s jeho tvrdeniami, ktoré v ich podstate možno považovať len za jeho účelovú obranu.

Samotnú výpoveď poškodenej považujem za relevantné vysvetlenie priebehu stíhaného skutku. Poškodená navyše v tejto svojej výpovedi vierohodne opísala obavy o svoj život, ktoré u nej nastali v dôsledku fyzického útoku obžalovaného, pričom opísala aj jeho verbálne vyhrážky, ktoré voči nej obžalovaný opakovaně v minulosti adresoval, a preto logicky uviedla, že tieto vyhrážky nepovažovala za nebezpečné, ale obavu o svoj život a zdravie nadobudla až v dôsledku spomenutého agresívneho fyzického útoku obžalovaného.

Považujem za potrebné navyše zdôrazniť skutočnosť, že uvedená výpoveď poškodenej bola vykonaná za prítomnosti psychológa, ako aj obhajcu obžalovaného, pričom zákonnosť procesného postupu v rámci tohto vykonaného vylučku neboli žiadnym relevantným spôsobom spochybnené.

Výpoveď poškodenej bola navyše potvrdená výpoveďou svedka Q. J., ktorý predovšetkým uviedol, že v čase spáchania skutku bol vo svojej izbe, počul krik a preto zišiel na terasu, kde videl ako poškodená beží z terasy na schody a za ňou bežal obžalovaný, ktorý bol nahnevaný a raz jej povedal, že ju zabije.

Hoci je možné stotožniť sa so záverom, že medzi touto svedeckou výpoveďou a výpoveďou poškodenej, ktorá uviedla, že obžalovaný ju prestal škrtiť až potom, čo svedok J. vyšiel na terasu z obývačky existuje rozpor mám za to, že táto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybňuje vierohodnosť výpovede poškodenej.

Súd sa totiž pri hodnotení tohto rozporu podľa môjho názoru opätovne zaoberal len z hľadiska, ktoré svedčí v prospech obžalovaného a neposúdil ho v kontexte celého priebehu stíhaného skutku. Podstatou tohto skutku je totiž prednesenie verbálnych výrokov, resp. priamy fyzický útok, ktorý u poškodenej vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Je preto možné dôvodne sa domnievať, že u poškodenej sa v dôsledku tohto útoku prejavila zvýšená miera strachu a stresu v dôsledku ktorej potom mohlo dôjsť k uvedenému rozporu v jej výpovedi.

Svedok J. však jednoznačne uviedol, že počul vyhrážky, ktoré obžalovaný adresoval poškodenej, videl zranenia, ktoré jej vznikli v dôsledku fyzického útoku obžalovaného a videl ako poškodená uteká od obžalovaného preč, pričom tento jej útek možno považovať za logický dôsledok fyzického útoku obžalovaného. Táto skutočnosť teda podľa môjho názoru svedčí o tom, že výpoveď svedka J. tvorí logické doplnenie výpovede poškodenej a tvorí s ňou jeden súvislý celok.

Okrem uvedenej svedeckej výpovede bola navyše výpoveď poškodenej potvrdená aj odborným vyjadrením a výpoveďou znalca M.. O. W.. Tieto skutočnosti však súd považoval za vyvrátenie jej tvrdení, nakoľko znalec uviedol, že zranenia, ktoré poškodená utrpela nevznikli škrtitím ale tupým predmetom, pričom nevedel uviesť o aký predmet išlo.

Ani v tomto prípade sa súd podľa môjho názoru nevysporiadal z predmetným tvrdením znalca v kontexte celého priebehu stíhaného skutku. Tento záver tak podľa môjho názoru nevylučuje, že obžalovaný škrtil poškodenú. Z priebehu skutku opísaného aj v skutkovej vete podanej obžaloby totiž jednoznačne vyplýva, že obžalovaný oboma rukami chytil poškodenú okolo krku, začal ju škrtiť a silno tlačiť k zemi tak, že plastová stolička, na ktorej poškodená sedela sa zlomila a obaja spadli na zem, pričom obvinený poškodenú stále škrtil oboma rukami.

Uvedené tvrdenie znalca tak má svoje logické odôvodnenie, nakoľko zranenia poškodenej boli pravdepodobne spôsobené pri páde z uvedenej stoličky na zem pod váhou útočiaceho obžalovaného a ležiacej a brániacej sa poškodenej, pričom skutočnosť, že poškodenej mohli vzniknúť zranenia aj pádom na tvrdý predmet nebola ani samotným súdom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia spochybnená.

Rozpory súvisiace z mechanizmom vzniku zranení poškodenej navyše možno odôvodniť tým, že poškodená ako odborne - medicínsky „nevzdelaná“ osoba nemohla relevantne tento mechanizmus posúdiť, čo však opätovne podľa môjho názoru nespochybňuje vierohodnosť jej tvrdení, ako to v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd. Je totiž nepochybné, že k vzniku zranení utrpých poškodenou reálne došlo čo bolo potvrdené aj prehliadkou tela a príslušnou fotodokumentáciou, ktorých vierohodnosť nebola žiadnym relevantným spôsobom spochybnená.

Na základe uvedených skutočností teda považujem za potrebné opakovane zdôrazniť, že odôvodnenie súdom uvedených záverov o nedôveryhodnosti výpovede poškodenej považujem za arbitrárne a postavené výlučne na úvahe súdu.

V neposlednom rade si taktiež dovoľujem poukázať na skutočnosť, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s podaniami poškodenej, v ktorých popierala pravdivosť svojich tvrdení, tak ako to vyplýva z právneho názoru prezentovaného krajským súdom. Uviedol, že poškodená jednak v prípravnom

konaní, ako aj následne v priebehu odvolacieho konania sama žiadala zrušiť obmedzenia, ktoré boli obžalovanému súdom uložené pri nahradení väzby, čomu bolo aj vyhovené, teda nemohla mať obavy z obžalovaného a v neposlednom rade osoba, ktorá má strach z určitej osoby nemôže s takouto osobou stráviť dovolenku v zahraničí, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania.

Mám za to, že uvedené nejasnosti, ktoré vznikli v dôsledku podaní poškodenej je možné odstrániť len jej osobným výsluchom na hlavnom pojednávaní, ktorý bude potrebné realizovať po zrušení veci a jej vrátení prvostupňovému súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil výrok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/91/2018 zo dňa 18.01.2021, pre chyby v napadnutom výroku rozsudku, preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku, na ktorých objasnenie je potrebné vykonať ďalšie dôkazy a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a zároveň vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol tak, že uzná vinu obžalovaného v zmysle podanej obžaloby a uloží mu primeraný trest.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu. Obhajoba v písomnom vyjadrení uviedla nasledovné:

„Po doručení odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza (OP PD) a odvolania poškodenej proti rozsudku súdu prvého stupňa, využívam svoje právo a uvádzam v stručnosti k týmto riadnym opravným prostriedkom nasledovné:

Z väčšej časti považujem argumentáciu odvolania prokurátora OP PD za „recykláciu“ doterajšej argumentácie strany obžaloby.

Aj v záverečnej reči môj zvolený obhajca uvádzal, že strane obžaloby nič nebránilo zabezpečiť vlastné odborné posúdenie vzniku údajných zranení svedkyne poškodenej. Napriek tomu, že tak strana obžaloby neurobila, ponúka opakovane v odvolaní špekulatívne závery, ktoré nie je možné ukotviť k žiadnym dôkazom, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní (HP). J. M.. O. W. uvádza vo svojom odbornom vyjadrení č. 51/2018, že známky poranení poškodenej tak, ako sú popísané v zdravotnej dokumentácii a uvedené v jej výpovedi, v žiadnom prípade nespĺňajú charakter ich vzniku následkom škrtenia. Ten istý záver rozviedol znalec aj pri svojom výsluchu na HP dňa 05.03.2019. Nevie ako sa mám postaviť k odvolacím tvrdeniam prokurátora OP PD, a síce, že „tento záver nevyklučuje, že obžalovaný škrtil poškodenú“. Tu prokurátor nadraduje skutkovú vetu podanej obžaloby („Z priebehu skutku opísaného aj v skutkovej vete podanej obžaloby totiž jednoznačne (sic!) vyplýva, že obžalovaný oboma rukami chytil poškodenú okolo krku, začal ju škrtiť ....“) nad objektivizovaný záver znaleckého skúmania. Teda hypotéza prokurátora OP PD je viac ako vedecký dôkaz nemožnosti konkrétneho priebehu skutkového deja. Myslím si, že každá príčetná osoba vie, čo znamená škrtenie. Nie je možné dôkaz nepravdivosti výpovede svedkyne poškodenej zahmlievať špekuláciou o jej údajnej odbornej nevzdelanosti. Tu treba poukázať aj na podanie svedkyne poškodenej zo dňa 12.07.2021, ktoré bolo doručené odvolaciemu súdu dňa 13.07.2021. V tomto znova uvádza, že „tie zranenia boli obžalovaného prsty.“ Teda o nejakom omyle svedkyne poškodenej nemôže byť reč. Touto svojou argumentáciou svedkyňa poškodená „potápa“ aj pokusy prokurátora OP PD o pravdepodobnom mechanizme vzniku zranení (pádom zo stoličky). Navyše, nie som presvedčený o tom, že pravdepodobnosť má miesto v záveroch trestného konania.

Pre úplnosť považujem za potrebné uviesť aj to, že svedkyňa poškodená tvrdila, že sme mali konfliktný vzťah 15 rokov a že som sa jej mal stále vyhrážať zabitím, no ona to brala len ako nadávky. Polícia sa rozhodla riešiť jej oznámenie (podané na druhý deň po spoločnej noci v rodinnom dome) v trestnoprávnej rovine, t. j. nie ako priestupok, až po vyplnení dotazníka. Teda nie po tvrdeniach svedkyne poškodenej, ale po vyplnení dotazníka (viď úradný záznam zo dňa 13.05.2018). Jediným rozdielom oproti predchádzajúcim konfliktom malo byť to, že z môjho škrtenia v kombinácii s vyhrázaním mala mať obavu, že ju zabijem. Ak teda z tohto odstránime škrtenie (záver dôkazného prostriedku, ktorý má , objektivnú povahu ako výsledok aplikácie poznatkov lekárskej vedy, na rozdiel od subjektivismu svedeckých výpovedí), neostane nám pre zachovanie trestnoprávnej zodpovednosti nič. Svedkyňa

poškodená si bola podľa môjho názoru vedomá toho, že musí preukázať škrtenie a preto nepravdivými výroky vo svojej výpovedi v prípravnom konaní „vtiahla“ ku škrteniu ako svedka svojho syna Q. J.. No svedkyňa poškodená neostala len pri tom - v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn.: 9P/15/2018 vypovedala, že tam bola prítomná naša dcéra mal. K. B., a tá ma mala zastaviť (teda nie jej syn Q. J.). Svedkyňa poškodená, ako ostatne ani strana obžaloby, nevysvetľuje podania, v ktorých táto tvrdí, že sa skutok nestal ako bolo vypovedané (podanie svedkyne poškodenej zo dňa 06.08.2018). Rovnako ostáva mimo pozornosti odvolateľov aj dôkaz, ktorý vykonal súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 05.03.2018 - úryvok z našej vzájomnej elektronickej komunikácie zo dňa 03.06.2018 - „Svedok počul len krik. Nie iné. A čo hádať sa krik nie je trestný.“ Z tohto dôkazu vyplýva, že svedkyňa poškodená úmyselne vtiahla svedka Q. J. k údajnému škrteniu, hoci od začiatku vedela, že nijaký svedok údajného škrtenia neexistuje.

Svedkyňa poškodená pokračuje aj naďalej v tomto konaní. V jej podaniach po oslobodzujúcom rozsudku (osobitne v odvolaní) je možné nájsť tvrdenie, že jej syn E. J. nebol v rozhodný čas doma (a preukazuje tak údajnú nepravdivú výpoveď svedka M. B.). No vo svojom trestnom oznámení zo dňa 13.05.2018 uvádza, že E. J. bol v dome, a čo počul, to ona uviesť nevie. No a nakoniec pridáva úplne novú osobu - priateľku Q. J. - K.. O prítomnosti tejto osoby na danom mieste a v danom čase však vypovedal nikto - pretože tam nebola.

Prokurátor OP PD v závere odvolania poukazuje na to, že nejasnosti, ktoré vznikli podaniami poškodenej je potrebné odstrániť jej výsluchom na HP. No súd prvého stupňa sa už dvakrát pokúsil vypočuť svedkyňu poškodenú na HP. Prvýkrát to bolo dňa 15.10.2018, no svedkyňa poškodená odmietla vypovedať. Následne aj pred oslobodzujúcim rozsudkom súd prvého stupňa upovedomil svedkyňu poškodenú o termíne HP. Táto sa telefonicky spojila so samosudcom a uviedla mu, že na HP dňa 18.01.2021 príde (viď zvukový záznam z HP). No zrejme z obavy pred doručením výzvy na nástup do výkonu trestu odňatia slobody, ktorá sa jej vtedy neúspešne doručovala, na HP neprišla. Nie je relevantné očakávať, že svedkyňa poškodená zmení svoj prístup k výpovedi na HP („... nebude vypovedať pred obžalovaným a nechce vypovedať vôbec pred súdom ...“, str. 1 zápisnice o HP zo dňa 15.10.2018).

Teda zhrnuté - svedkyňa poškodená podľa prokurátora OP PD vypovedala vierohodne a len jej medicínska nevzdelanosť jej zabránila posúdiť mechanizmus vzniku zranení. No svedkyňa poškodená si vymyslela prítomnosť svedka a škrtenie, ďalej údajne na radu príslušníka polície zatajila prítomnosť dcéry na mieste incidentu, v elektronickej komunikácii sa priznala, že svedok mohol počuť len krik, prítomnosť druhého syna vylúčila a poprela tak svoje skoršie tvrdenia. No a nakoniec vťahuje do deja úplne novú osobu.

Prokurátor OP PD zo zákonnosti vykonania dôkazu - výsluchu svedkyne poškodenej v prípravnom konaní (kontradiktórnosť, prítomnosť psychológa, etc.) vyvodzuje vierohodnosť a pravdivosť jej výpovede. To sú však dve absolútne nesúvisiace kategórie.

I bez ohľadu na rozsudky, ktoré uznali svedkyňu poškodenú za osobu, ktorá nemá rešpekt pred zákonom, nie je možné podľa môjho názoru o jej výpovedi v tomto trestnom konaní relevantne tvrdiť, že je vierohodná.“

Poškodená v podanom odvolaní uviedla, že nesúhlasí s rozsudkom, v ktorom bol obžalovaný zbavený viny. V ďalšej časti svojho odvolania na troch rukou písaných stranách uvádzala, prečo považuje výrok napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby za nesprávny.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací skôr, ako mohol pristúpiť k preskúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu z titulu podaných odvolaní, bol v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por. povinný najskôr skúmať, či podané odvolania boli podané oprávnenými osobami.

Podľa § 307 ods. 1 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť

- a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,
- b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe,
- c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody,

d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Ako vyplýva z výrokovej časti napadnutého rozsudku, okresný súd ním rozhodoval len o vine obžalovaného tak, že rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. S poukazom na to, že podľa vyššie citovaného ustanovenia poškodený nie je osobou, oprávnenou podať odvolanie proti výroku rozsudku o vine obžalovaného, odvolací súd dospel k právnomu záveru, podľa ktorého poškodená J. B. nie je podľa zákona osobou oprávnenou podať odvolanie proti vyššie citovanému rozsudku okresného súdu. Preto odvolací súd podľa § 316 ods. 1 Tr. por. rozhodol o zamietnutí odvolania poškodenej tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Odvolací súd nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por. z titulu odvolania prokurátora na podklade odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jej predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, ktoré by bez ďalšieho boli dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por., pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní prokurátora nevytykánych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania správnosti samotného odvolaním prokurátora napadnutého rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby sa senát odvolacieho súdu nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora, uvedenej v dôvodoch podaného odvolania.

Z vyššie citovaného obsahu dôvodov odvolania prokurátora nepochybne vyplýva, že prokurátor namietal spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom pri ustálení skutkového stavu veci a považoval ho za rozporné s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., v dôsledku čoho napadnutý rozsudok trpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), c) d) Tr. por.

Odvolací súd k prokurátorom namietanému hodnoteniu vykonaných dôkazov okresným súdom opätovne, ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 26.11.2020, sp. zn. 3To/30/2019, považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nezhodnotil správne, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dôkazy vykonané vo veci samej, môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to,

v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na dlhodobo ustálenú súdnu prax, podľa ktorej aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa dopustil žalovaného trestného činu, avšak výsledky dokazovania vykonaného pred súdom nevyznievajú jednoznačne a nie je tu úplne ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, treba obžalovaného oslobodiť spod obžaloby. Ak po vykonanom dokazovaní zostanú vzhľadom na obhajobu obvineného pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, dôležitej pre posúdenie veci, treba rozhodnúť v prospech obvineného (viď napr. R 14/1964, R 22/1968).

V súvislosti s formuláciou skutkových okolností v obžalobe odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa ustálenej súdnej praxe "skutok" je pojmom trestného práva procesného. Treba pritom rozlišovať medzi "skutkom" a "trestným činom". Skutok ako pojem procesného práva vyjadruje udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú človekom. Podstata „skutku“ spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Z tohto hľadiska bolo v prejednávanom prípade relevantné posúdiť, či sa obžalovaný dopustil konania, ktoré by bolo možné podriaďiť pod právnu vetu ustanovenia § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák., teda či sa poškodenej vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu.

Na základe preskúmania obsahu spisového materiálu a napadnutého rozsudku, vrátane jeho odôvodnenia, na obsah ktorého týmto odvolací súd v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa v podrobnostiach poukazuje, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, úvahy okresného súdu ohľadne skutkových zistení sú úplné, logické, a preto aj súladné s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. upraveným postupom súdu pri hodnotení dôkazov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd stál pred úlohou posúdiť, z ktorej proti sebe stojacich verzii priebehu skutkových udalostí na mieste a v čase činu (verzia obžalovaného a verzia poškodenej) má vychádzať pri svojom rozhodnutí. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd vyvodil záver o pochybnostiach pravdivosti tvrdení poškodenej, ktoré pochybnosti oprel o rozpory jej výpovede s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozsudku okresným súdom vyvedené pochybnosti o pravdivosti tvrdení poškodenej o fyzickom napadnutí jej osoby a o vyhrážkach voči nej zo strany obžalovaného sú logicky vyvedené a majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V konečnom dôsledku odvolací súd z dôvodov odvolania konštatuje, že prokurátor v ňom vôbec nenamietal, že by okresným súdom uvádzaná argumentácia k pochybnostiam o pravdivosti výpovede poškodenej nemala oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ale sa len domáhal vyvedenia iných záverov z týchto rozporov.

Ak teda okresný súd svoju pochybnosť o pravdivosti výpovede poškodenej vyvodil zo skutočností vyplývajúcich z výsledkov vykonaného dokazovania, podľa právneho názoru odvolacieho súdu niet dôvodu vytknúť jeho postupu pri hodnotení dôkazov žiadnu vadu, znamenajúcu porušenie ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., a teda zakladajúcu vadu v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Preto podľa názoru odvolacieho súdu aj s poukazom na povinnosť súdu rozhodnúť v prospech obvineného v prípade odôvodnených pochybností o skutkovej okolnosti, rozhodnej z hľadiska Trestného zákona, je správny a zákonný záver okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku o nepreukázaní konkrétneho konania obžalovaného, uvádzaného v skutkovej vete obžaloby, ktoré by napĺňalo pojmové znaky objektívnej stránky trestného činu (vyhrážanie sa a s tým spojené aj použitie násilia).

Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanom prípade okresný súd pri hodnotení dôkazov postupoval aj v súlade s tiež dlhodobo ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď R 6/1970). Táto situácia bola v danom prípade daná, nakoľko proti sebe stáli z hľadiska konania a následku, relevantného podľa ustanovení Trestného zákona, diametrálne odlišné

tvrdenia obžalovaného a poškodenej o tom, čo sa udialo na mieste a v čase činu, pričom dôkazy, ktoré mali podporovať pravdivosť tvrdení poškodenej vykazovali také diametrálne rozpory, ktoré dôvodne spochybňovali pravdivosť jej tvrdení o tom, čo sa udialo na mieste a v čase činu.

Pokiaľ prokurátor v dôvodoch odvolania vytýkal okresného súdu, že neodstraňoval rozpory vo vykonaných dôkazoch, ako mu to malo byť nariadené v uznesení odvolacieho súdu zo dňa 26.11.2020, sp. zn. 3To/30/019, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pôvodný odsudzujúci rozsudok okresného súdu bol zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. (nie podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.) z dôvodu, že sa okresný súd pri hodnotení dôkazov vôbec nezaoberal existujúcimi podstatnými rozpormi vo vykonaných dôkazoch. Uvedené predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu neobsahuje žiadne pokyny zopakovať dokazovanie alebo doplniť ho, ani žiadny pokyn odstraňovať rozpory. I keď odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. neobsahuje vysvetlenie, prečo nevyhovel návrhu prokurátora na vypočutie svedkyne B., ktorý návrh prokurátor odôvodňoval údajným pokynom odvolacieho súdu, tento nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu v danom prípade odvolací súd nepovažoval za tak závažnú vadu, pre ktorú by musel byť napadnutý rozsudok zrušený ako nepreskúmateľný. Odvolací súd v súvislosti s nevyhovením návrhu prokurátora na vypočutie svedkyne, odôvodneným účelom odstránenia rozporov, údajne nariadeným odvolacím súdom, považoval takýto postup okresného súdu za súladný so zmyslom a účelom ustanovenia § 272 ods. 3 Tr. por.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku však odvolací súd musí konštatovať, že podľa jeho právneho názoru skutkové zistenia okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, vyvedené na základe správneho hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a na základe správnej aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ v zmysle § 2 ods. 4 Tr. por., nekorešponujú s dôvodom oslobodenia obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por., uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ak z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd správne ustálil, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa obžalovaný dopustil konania uvedeného v skutkovej vete obžaloby, ktoré by bolo možné subsumovať pod skutkovú podstatu trestného činu podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., uvedené skutkové zistenia okresného súdu musia viesť k logickému záveru, že skutok, teda konanie a následok, relevantný z hľadiska trestného práva a uvedený v skutkovej vete obžaloby, sa nestal v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. a nie že skutok nie je trestným činom v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. Vzhľadom na to, že odvolanie prokurátora bolo podané v neprospech obžalovaného, pričom v zmysle ustálenej súdnej praxe by bolo oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. pre obžalovaného priaznivejšie, podľa názoru odvolacieho súdu nebolo opodstatnené na podklade odvolania prokurátora toto pochybenie naprávať aj s prihliadnutím na to, že by to nemalo žiadny praktický význam pre posudzovanie právneho statusu obžalovaného ako osoby, oslobodenej spod obžaloby.

Z uvedených dôvodov odvolací súd na podklade dôvodov odvolania prokurátora nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru o existencii dôvodov na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por., ako to navrhoval prokurátor v písomných dôvodoch jeho odvolania.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodenej, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.